

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΤΟΥ ARMORY

— Άφησε με, τώρα, άφησε με, σου λέω. Θέλω να μείνω μόνι.
Με κοιτάζε τόσο άγρια, που άρχισα να την ικετεύω :

— Κρέτα, μικρούλα μου Κρέτα, πάμε από δω, φοβάμαι.
— Είσαι δειλός.

Δειλός, εγώ ! Εγώ, κύριε, δειλός, που, δεκαπέντε χρόνων άκόμα, χτυπήθηκα, μιά μέρα, μόνος με έξω για να ύπερασπίσω ένα γέρο' εγώ, ο ίδιος, που άργότερα είχα τραβήξει δύο φορές την Κρέτα από τή βάση ενός βάλτου, όπου ή άπερισκέψια της την είχε ρίξει, εγώ, δειλός ; Δέ θά μπορούσα να δεχτώ αυτό τό επίθετο και θά είχα θυμώσει με την άδελφή μου, άν δέν είχα συνείδηση του μέρους όπου βρισκόμαστε και της ύπερτάτης ταραχής που την κατείχε.

Είκοσι λεπτά της ώρας τώρα πλανιόμαστε σ' αυτή την έρημη συνοικία, γύρω άπ' αυτά τή καινούργια σπίτια, τή ύγρα και τή μοναχικά, που με τή πατώματά τους άπειλούσαν τόν ουράνο. Και πούόν ουράνο ! Ένα ουράνο γεμάτον από πυκνή καπνιά όπου, έκει ψηλά, τό ηλεκτρικό έλαμπε σαν ένα φεγγάρι δίχως άντανάκλαση.

Όταν έφτάσαμε επιτέλους στην άπομονωμένη βίλλα που γερού-αμε, ό φύλαξ της, ένας άνθρωπος με πρόσωπο γεμάτο σπειριά και με μάτια άνήσυχια μās άπαγόρευσε την είσοδο' χρειάστηκε να του δώσουμε άρκιτά λεπτά και να του ύποσχεθούμε κι' άλλα περισσότερα για να εύαρεστηθί να μās άκούση και να μās αφήση να μπόιμε μόνι μέσα στο μυστηριώδες αυτό διαμέρισμα.

Ξέραμε ότι ό Τίμπαλνι θάρχόταν άπόψε έδώ όπως όλα τή βρά-δια, γιατί, κατ' όλη την τρέλλα του αυτός, ό άνθρωπος είχε στις κι-νήσεις του μιά κανονικότητα αυτόματου. Πόσα ούτσι όμως θά είχε παι ; Κι' έψιθύρισα :

— Κάνε, Θεέ μου, νάχι παι περισσότερο από τό συνηθισμένο' έτσι δέ θά μπόρση να μās δει, δέ θά μπό-ρει να κάνει κακό !

Έμεφόμενον τόν εαυτό μου γιατί άφησα την Κρέτα ν' άποκαλύψει τό μυστήριο, που δέ μπόρεσα να της άποκούρω με τή πράγματα, με τή παιγνίδια καταγίνο-τανε ό νεαρός Έγγλέζος σπόν όποιο τόσο αθύρμητα είχε ύποσχεθεί τό χέρι της.

Όρισμένος, ό Τίμπαλνι πάντα μου φαινότανε άλόκοτος άνθρωπος. Διάβαζε κάνειε μέσα στά μάτια του έναν άμετρο ένθουσιασμό, ή κουβέντα του έπρόβλεπεν έξω απόν ψυχικό πυρετό' έλάιγε όταν άπήγγελε κανένα ποίημα του Ντάντε Γκαμπριέλι Ροσσέτι και μο-γάχα τό όνομα του Κήης τόν έβύθιζε σέ μιά κατάσταση άπερίγραπτη. Άλλά, συνδυάζοντας αυτή τήναίσθητικότητα με μιά μόρφωση πολύ ραφινάτη και ξέροντας την κλίση

πρός τίς ώραιες τέχνες της περιπαθούς και ένθουσιώδους Κρέτας μου, έπεδοκίμασα την προσεχή ένωση τους, όταν ό φίλος μου Τίμπαλνι μās άφησε για να πάει στη Ρώμη όπου πέθαινε ή μητέρα του. Αυτό ήταν ή καταστροφή. Έλάτρευε με πάθος τή μητέρα του και την ένταφίασε στούς πρόποδες του Τεστάκιου λόφου, κάτω άπ' τόν ίσκιω της πυραμίδος του Κέσπιου, στο ίδιο μέρος που έ-θαψαν και τό Σέλλευ και θά είχε αυτοκτονήσει δίχως άλλο άν ό δαίμονας δέν έφερνε μπροστά του στη Γκαλέρια Ντόρια, μπρός στη Ζάν ντ' Άραγκόν του Ραφαέλ, την όποια είχε παι για ν' άπο-χαιρετήσει για πάντα, τόν Χάνς Γκρην από τόν Άρλεμ, ένα μάγο καλλιτέχνη, τόν καταστροφέα τών έστέτ και τών άδυνάτων ψυχών.

Και τώρα ένθ' προχωρούσαμε με την άδελφή μου μέσ' από ένα άτέραντο δωμάτιο περίεργα έπιπλωμένο, με τή δοκάρια του γεμάτα άρχινες, με τή κάδρα σκονισμένα, με τή ύφάσματα παλωμένα, άπάνω στα όποια ό φανός της τοέπης που είχα μαζί μου έριχνε ένα πένθιμο φώς, αναρωτιόμουν άν δέ θά ήταν εκατό φορές καλύ-τερο να είχε αυτοκτονήσει ό Τίμπαλνι στη Ρώμη κατ' όπου του έτυχε ή μοιραία αυτή συνάντησης.

Η Κρέτα, προσπαθώντας να φανή άνωτέρα του φόβου της, έκανε να γελάση. Τό γέλιο της άντήχησε τρομερά μέσα στη σιωπή κι' ένα ρίγος την έπιασε. Σε λίγο όμως συνήλαε κι' αυτό με καθη-χούσσε.

— Θα είμαι δυνατή, μη φοβάσαι, μου είπε.

Έξαφνα τό τρομερό μυστικό παρουσιάστηκε μπρός στά μάτια μας. Νάτες ! Οι κούκλες ! Είταν εκεί ! Είταν δέκα ως δωδεκα κούκλες σέ μιά γωνία του χώλλ, καθισμένες και όρθιες, σά να μās περιμέναν, έμψυχομένες κάτω άπ' τόν φως του φανού μου και τόσοζωντανές, ώστε χωρίς να θέλω έπιασα τό χέρι της Κρέτας.

Εκείνη τράβηξε τό δικό της, μ' έσπρωξε και παίρνον-τας, τό φανόρι μουτό έρριξε έτσι στις κούκλες που μπόρε-σαμε να δούμε πως μās κοιτούσαν με τ' άκίνητα μάτια τους, με τό παγωμένο τους χαμόγελο και με τή σβημέ-νατους χείλη.

Έτσι παιά τό μυστήριο άπεκαλύπτετο. Ό Τίμπαλνι, ό μνηστήρ της άδελφής μου ζούσε παιά μέσα στις κούκλες του. Κούκλες πουμοιαζαν καταπληκτικώς με διάφορες ιστορικές γυναικες, τή Μαρία Άντουα-νέττα, την κυρία Ρεκεμιέ, την Ζάν ντ' Άραγκόν.

Είχαμε μείνει κατάπληκτοι.

— Αυτό εντε μια τρέλλα ! είπα.

Η άδελφή μου δέν άπάντησε.

- Και πόσο μοιάζουν με ζωντανές ή κοιλίες αυτές !
- Ναί, είν' άλλθθτα.
- Νομίζει κανείς πώς βλέπει τις ίδιες κυρίες του παλιού καιρού.
- Ή τὰ φαντάσματος τών.
- Τι τρέλλα !... Δεν μιλάς, Κρέτα ;
- Τι νά πώ.
- "Ου σκέπτεσαι. Τι σκέπτεσαι νά κάνης τώρα ;

«Σε τόσο ή Κρέτα είταν άποφασισμένη νά σώση τόν άγαπημένο της από τόν παροξισμό αυτό της τρέλλας του. Σε λίγο έφραξε νάρθει κ' αυτός' ή παρουσία της δεν έπρεπε νά γίνη άντίληπτη. Άλλά πού νά κρυφτεί ; Δεν ύπρχε εκεί κανένα έπιπλο πού νά μπορούσε νά την κρύφει και νά παρακολουθίη συγχρόνως τις κινήσεις του. Μά ή αδελφή μου είχε προβλέψει όλα αυτά τὰ εμπόδια και είχε παρουσιάσει τό ρόλο της—και τι ρόλοθεέ μου ! Οι κοιλίες είταν οι αντίηρές της ! "Ε ! θά έμψαινε κ' αυτή μεταξύ τους ! Θά γίνονταν κ' αυτή κοιλία ! Τι φρικτό θάρρος έπρεπε νά έχη γι' αυτό ! Την είδα ν' άνακατεύη όλα αυτά τὰ νευρώσαστα, νά τὰ κοιτάξη, νά τὰ έξετάξη και νά διαλέγη στο τέλος ένα, πού της ταιρίαζε καλύτερα στο μπόι της, της Μαρίας Άντουανέτας. Της έβγαλε τὰ σκονισμένα της ρούχα, τήν περνούδα, τό σάι γι νά τὰ φορέση ή ίδια. "Εβαζε ψιμίθια, πρόσεγε στις λεπτομέρειες γι νά γίνη όμοια με τό πρότυπο. "Ο Τριπαλιτ έπρεπε νά μνη άντιληφθίη την άνακατάστασι. Είθεσε ότι ό τρόμος πού θά δοκιμαζε από αυτό μπορούσε, σ' αυτή την κατάσταση πού βρισκόταν, νά τόν προκαλέση τό θάνατο. Μά ή Κρέτα ήταν βεβαία γι νά τον έαυτο της και νά την σώλας, άκαμπτη, σά νεκρή, άνάισθητη, κουκλοποιημένη. "Ορκίζομαι ότι βελόνες, νά της περνούσατε εκείνη τη στιγμή, δε θά ένοιωθε τίποτε, δε θά έτρεχε ούτε σταλαμιά αίματος.

Έντούτες μιλούσε και μου έλεγε με μιά φωνή άγρία :

— Άφρησέ με, πήγαινε.

Και συγχρόνως μαζί με τὰ ρούχα της μου πέταξε και τήν άλλη τήν κοιλία, άδρανή και άπογυμνωμένη.

— Παρ' την, ντυσ' την και κρυφ' την, μου είπε.

Τη στιγμή εκείνη ένα κλειδί άντίηχσε στην κλειδωνιά της άεσπόρτας και, από την ταραχή πού κ' είπιασε, άφρησα νά πέση ή κοιλιακάνοντας ένα θόρυβο βαθύ, υπόκωφο στο ταπέτο... Είταν ό θρυαρός. Έρχονταν νά μας ειδοποιήση ότι ό Τριπαλιτ, ενώ έρχοτανε, σταμάτησε στο γειτονικό κληϊειό κ' ότι δε θ' άργούσε νά φτάση. Μου ζητούσε συγχρόνως και τὰ χρίματα πού τού είχα ύποσχεθεί.

Μόλις έξαφανίστηκε ό θρυαρός, συννοκομιζόντας και τό πουργισόρ του, ή Κρέτα, έμφοβήθηκε πάλι και κ' έσπρωξε πίσω από ένα παραβάν πού μόλις κ' έχουσε.

— Είπα έκατό φορές νά φύγης, μου είπε. Τώρα είνε πολύ άργα. Κρύφου εκεί !

Κρύφτηκα και σώπασα, περιμένοντας νεντώνοντας, τ' αδέ μου ν' άκούση και τόν παραμικρό θόρυβο... Της έφώναξα σιγά σιγά, θέλοντας νά καθυποχάσω, με εκείνη δε κ' άπαντούσε.

«Όταν άκουσα πάλι τό θόρυβο ενός κλειδιού στην κλειδωνιά άνατρίχιασα. Είταν ό Τριπαλιτ αυτή τή φορά, είμον βέβαιος. Άναγγώρισα τό βήμα του, βήμα μεθυρομένο άνθρώπου, γιατί ή τρέλλα του, άλλοίμονο ! περιλάμβανε και τό άλκοόλ.

Κι' άναρωτήθηκα τότε άν θά έπρεπε ή όχι νά είμαι εύχαριστήμένος γι τή μέθη του. Μερικά έπιπλα σπρωχτήκανε. Ή φωνή του μου φάνηκε πού παιδιεί από άλλοτε και τόν άκουσα νά λέη διάφορα χαιδέυτικά επίθετα. Καθούσα.

Μά σέ λίγο ή άγωνία μου με ξανάπιασε.

Τι έκανε ή Κρέτα ; Διατηρούσε την άνησσία της. Θά μπορούσε νά παίξη ως τό τέλος τό φρικώδη αυτό ρόλο της ;..

«Άξαφνα άκουσα ένα θόρυβο μονότονο, κανονικό, όμοιο κ' εκείνο πού άκούει κανείς στις καμινίες τών άτριοπλοίων, όταν πέφτει ή άγχυρα. Θά έλεγε κανείς πως είταν ό τριγύρος μιάς τροχιάς πού άνεβάζει τό σκονί. Τι έσημαινε τάχα αυτό ; "Ο ίδρυότας με πλημμύριζε, έπρεπε άπάντα την παράξενο σύντροφο τού κρυφάου μου, τήν κοιλία της Μαρίας Άντουανέτας, της όποίας τὰ μέλη έσφιγγα, χωρίς νά θέλω. Άπ' αυτήν έβγαίνε μιά μυρωδιά μόσχου κ' άλλων ιατρικών συσκευασιών. Παρ' όλignon νά είσω τό παραβάν και νά φανερωθώ. Μια μά νέα έκπληξες κ' εμπόδιος νά τό κάνω. Ήχοι, ήχοι μεταλλικοί σάν μακροσημείο άκούστηκαν και τρυπσαν τή σιωπή με μιά ύποβλητική άπήχηση, με μιά διαδοχή ήλιγγιοδη. Είχα άκούσει τόν Τριπαλιτ νά μάς παίξει άλλοτε βάλς τού Δεμπέρ, πολωνέζες τού Σοπέν κ' έτσι μπόρεσα ν' άναγνωρίσω τό παϊξίμο του... Έπαίξε τώρα στο πιάνο χορευτικούς σκοπούς, τάρντες και βάλς τρέλλά. Και άναρωτώμουν τι είδος τρέλλας έσημαινε

ένα τέτοιο παϊξίμο, όταν άξαφνα άκουσα ένα έλαφρό σέρσιμο πού δίων άπάνω στο πάτωμα.

Θά τρελλανόμουν τώρα κ' έχώ ; Ποιός χόρευε μέσα στο δωμάτιο με τούς ήχους μιάς παρόμοιας μουσική ; Οι κοιλίες τού Χάνς Γκρυμ λοιπόν μπορούσαν και χόρευαν ; Αυτή πού είχα τώρα μέσα στο χέρι μου δεν έβλεπα νά έχη κανένα κρυφό έλατήριο, κανένα μηχανισμό μυστικό.

Και μόνο ή Κρέτα δε θά μπορούσε νά χορεύη.

Πόσες ώρες βάστηξε αυτό ; Τέλος άκουσα τις κοιλίες νά πέφτουν, χτυπήματα έπιπλων, και έπειτα αυτές τις λέξεις, τις σωτηρίες λέξεις, πού διέλλαν κάθε άμφιβολία μου γι κάμιά άπρωνοησία της Κρέτας :

— Καληνύχτα, κυρίες μου, δε θά σάς ξαναϊδώ πιά ποτέ γιαι άποφάσισα νά παντρευτώ την ωραία Κρέτα Χέρσελ.

Τὰ βήματά του άπομακρόνθηκαν, ή πόρτα άνοιξε και ξανάκλεισε πίσω του. Άφογγάστηκα γι μιά στιγμή, έπειτα μη άκούγοντας πιά τίποτε, φωνάζη την αδελφή μου :

— Κρέτα, Κρέτα !..

Έκείνη δε μου άπάντησε. Ίσως νά είχε λιποθυμήσει από την ύπερβολική χαρά άκούγοντας ότι ό Τριπαλιτ θά ξαναγούριζε πάλι σ' αυτήν ή όποία θά τόν περιποιόταν και θά τόν θεράπευε !

Δέν έπερίμενα πιά. Έσπρωξα τό παραβάν και προχώρησα ψηλαφικά μέσ' στο σκοτάδι. Έπειδή είχα δώσει στην αδελφή μου τό φανάρι μου, άναγκάστηκα, μη βλέποντας τίποτε, νά φωνάξω δυνατά :

— Κρέτα ! Κρέτα ! Πού είσαι ; Πού είνε τό φανάρι ;

Και άρχισα νά ψάχνω τή μιά κατόπιν της άλλης τις τερατώδεις κοιλίες, σκονιάφοντας άπάνω τους, παγώνοντας ολόκληρος στην έπαφή τους, μερθευοντας τὰ βήματά μου μέσα στα μέλη τους.

«Άξαφνα θυμήθηκα πώς είχα στην τσέπη μου σπύρα. Μά μέσα στην ταραχή μου μου έπεσαν από τὰ χέρια και δέν κατόρθωσα νά τὰ ξαναβρω.

«Εμεινα τότε άκίνητος εκεί μέσα. "Όταν άξαφνα μιá ακαθόριστη λάμψη άρχισε νά μπαίνει μεσ' από τὰ τζάμια κ' απλώθηκε στο χόλλ, καθιστώντας πού άποτρόπαιο τό θέαμα. Σημέρωσε. Τότε σέ μιá στιγμή ύπερανθρώπου ψυχραιμίας κατόρθωσα νά κυριαρχήσω τού έαυτοϋ μου και νά ξαναβρω τό φανάρι μου... Μά τότε έβγαλα μιá κραυγή. Ή Κρέτα είταν εκεί, καταγής, παγωμένη, νεκρή ! ναι, κύριε, νεκρή ! Στραγκαλισμένη, ναι, στραγκαλισμένη κ' ένα σκονί πού δέν τό είχα δίοκου προσέξει έξ άρχής, στην άρχη τού όποιου, χάρις σ' ένα τελευταίο μηχανισμό, κρεμόντουσαν από τό ταβάν οι κοιλίες κ' έχόρευαν. Κ' ή Κρέτα προτίμησε κ' αυτή νά κρεμαστή παίζοντας τό ρόλο της ως τό τέλος, παρά νά προσένηση μιá θανάσιμη έκπληξη σ' εκείνον πού έλάτρειε !

"Αχ ! Κρέτα, πτωχή μου Κρέτα ! άμοιρη αδελφοϋλα μου !

Amory

*

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΑΓΓΕΛΙΑ

Νά κ' ένα γεγονός πού τιμά πράγματι την κοινωνία τού Λονδίνου.

Μιά Άγγλική έφημερίς έδημοσίευσε την άκόλουθη μικρή άγγελία :

«Είμαι ήλικίας έξη χρόνων και πολύ φρόνιμη, αλλά οι γονείς μου είνε πολύ σκληροί, με βασανίζουν, με χτυποϋν και τις περισσότερες φορές δε μου δίνουν νά φάω. Δέ μερτώ πιά νά υποπέρω αυτή τή ζωή και παρακαλώ κανένα εύσπλαχνικό άνθρωπο νά με υιοθετήση.»

Τη μικρή αυτή άγγελία συνώδευε και μιá σημείωση της συντάξεως, ή όποία έγραφε ότι ένα κοριτσάκι ντυμένο με κουρέλια πήγε στο γραφείο της έφημερίδος και έδωσε τις λίγες αυτές γραμμές τις όποιες είχε γράψει μόνο του, παρακαλώντας με δάκρυα νά δημοσιευθούν δωρεάν στο φύλλο.

Την άλλη μέρα άμέσως έπτακόσια ι αιτήσεις υιοθεσίας άνηρρόνθησαν προς την έφημερίδα.

Προχωρούσαμε μέσα στο άπέραντο δωμάτιο.